

Молоде Життя

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО ЮНАЦТВА

Ч. 3 (121)

БЕРЕЗЕНЬ

1955

ДО ЗАЛІЗНИХ СТОВПІВ...

До залізних стовпів, що підпирають небо, до далеких обріїв України і світу, до великої мети свого життя — поривався іти, ходив Тарас Шевченко ще хлопцем на літнім, ще юнаком.

Залізних стовпів, що підпирають небо, не буває і їх не знаходив Тарас. Але, шукаючи іх, він почав відкривати минулу славу України, красу й велич її краєвидів і в душі його почало зароджуватися прагнення виспівати словом змагання свого народу до волі і незалежності, уїковічнити в мальських картинах красу й велич рідної Київщини, Дніпра-Славути і всієї України.

Шукання залізних стовпів дало потому Україні і людству великого поета, творця величних дум і поем, співця могутніх закликів-заповітів: вставати, кайдани рвати, волю добувати!

*

В душі кожного юнака живе прагнення відкривати невідоме, мандрувати у вимріяні країни, випливати на кораблях уяві на далекі моря й океани світу. Це прагнення дало і дає людству великих відкривців, сміливих мандрівників і мореплавців і володарів слова: поетів-письменників.

Великими вони були тому, що не зупинялися, не зневірювалися нікому. Заганувши, що немає насправді залізних стовпів, які підпирають небо, вони шукали завжди нових шляхів у майбутнє, прокладали нові мости до вимріяніх цілей. Добившись до однієї мети, думали про другу, третю, все вищу і вищу. Так добивалися до високих зір геройства, геніальності і слави.

Їх імена, їх діла, їх життя і чини їх здійснені мрії і пориви стають потому великими прикладами для

юнацтва прийдешніх поколінь, кличуть юнаків і юначок іти їх слідом, чимувати до великих мет, здобувати те, що найтравіліше в людському житті — славу.

*

Кожен нарід кожного року відзначує роковини своїх великих людей, річницю їх народження чи смерті. В лютому кожного року Аме-

риканці відзначають роковини Лінкольна і Вашінгтона, творців і прогідників американської нації. В березні кожного року Українці святкують і річницю народження і річницю смерті творця і духового прогідника української нації Тараса Шевченка, для якого була тільки один Дніпро, найважливішим тільки одне: воля України.

Кожного року відзначає Шевченкові роковини й українське юнацтво

„При пластовий ватрі” — дереворит ст. пд. Романа Василішина

тво — пластуни. Відзначають не тільки вроцькими сходинами, концертами чи доповідями. Відзначають передусім своєю працею, свою вірністю Трьом Пластовим Обов'язкам, свою пам'яттою про Україну.

А найбільше пошани складають пам'яті великого нашого Поета ті, що як Він колись пориваються шу-

кати залізних стовпів... Що за прикладом його прагнуть слави для себе і для українського імені робити: стати величими — поетами чи малерями, винахідниками чи підприємцями, вояками чи провідниками. Своїми прагненнями, поривами й успіхами воїни будують те, для чого жив і творив Шевченко: державну волю України.

М. Заклинський

ФЕДІР ЧЕРНИК

Він належав до найкращих стрілецьких старшин. Багато допоміг йому визначитись у добірному стрілецькому товаристві, добрий спортивний вишкіл у передвоєнних часах. Він бувсильний і загартований. Був вимогливий у службі та товарицький у приватному житті. Від себе вимагав значно більше, як від своїх підкомандничих, тому воїни шанували його й ішли під його проводом на геройські вчинки.

Коли став командантом скоро-стрільної сотні, виховав так і вищколів своїх підстаршин і стрілецьків, що воїни стали загартовані, бойкі та здатні на небуденні подвиги. Раз у серпні 1916 р., в селі Потуго-рах коло Бережан, Москалі успішним наступом вдерлися в околи сусіднього відділу і напали на У.С.С-ів з-заду. Чернікові скоро-стрільці обороноючи серед дикої метушні свою зброю в боротьбі на гостряки. Багато лягло Москалів і стрілецьків коло скоро-стрілів, що червоніли від крові хоробріх оборонців.

В два тижні пізніше, в боях на Лисоні, Чернікові скоро-стрільці вкрилися невімірющою словою. Воїни були опору численним стрілецьким наступів. Працювали, як ще ніколи. В руках цього команданта стали скоро-стрілі жахливо зброєю. Бувало, що московський противнаступ при величезній чисельній перевазі, розвивався успішно, стрілецько-оборонці становища вигинули до останнього і тільки наші скоро-стрілі перешкоджував ворогові піти вперед. Він рушив аж тоді, як витубив поволі крісиковим вогнем усю обслугу скоро-стріла.

Осінню 1916 р. попав Чернік у неволю з усім стрілецьким товариством, коли москалі прорвалися в сусідстві У.С.С-ів і оточили їх. Коли в Україні та в Московщині спалахнула в 1917 р. революція, утік Чернік, як і багато інших старшин У.С.С-ів, із табору полонених до Києва. Там приймав видатну участь в організуванні куреня Січових Стрільців з-поміж колишніх поне-

Б. Кравців

Д О Р О Г А

Полонила нам серце дорога,
Моя змія золотаста і линява!
(Білік — село і стрункі обороги,
А далеко і куряжа і синева!)

Гей, що ти вдалечині закликала,
Я втомлюло життя, наче спін,
Коли синіли гори і скали,
П'янин очі ясній небосхіл!

Ось і я! І до ніг ти лестишся,
І цілует гарячими хвильми,
І над нами і в нас буйна тиша,
І ліси свої пахощі вилляни.

І співе хтось сонцем гимни —
До грудей п'яній вітер приник,
І я йду одиночий, нестримний,
В сніку даль — молодий мандрівник.

(Із збірки „Дорога”, Львів, 1929)

воленіх У.С.Сів та інших вояків із Західних земель. Він став командантом скоро-стрільної сотні. Цей курінь оборонив нашу столицю від місцевих большевіків, що в половині січня 1918 р. підняли були повстання. Скорострілі відіграли в тих важливих боях величезну роль. Останнє воороже становище, Арсенал, здобули Київські Січові Стрільці спільно з Гайдамацьким Кошем Симона Петлюри, що саме вернувся з Польщівниці, з бою проти того самого ворога.

Останній Черніковий бій був коло Києва, під Мотовилівкою. Тоді управляю Україною гетьман Скоропадський. Німці, що піддержували його, саме програли війну, а перед можна Англія і Франція помагали білим московським арміям і бажали відбудови „Єдиної, НеділімоРосі“. В тодішній ситуації і стрілецькі виступили проти гетьмана.

В битві під Мотовилівкою було Січових Стрільців, крім скоро-стрільців, усього дві сотні. Проти них стояло 16 сотень, у тому числі відділи московських офіцерів, лютих ворогів України. Сотник Чернік сам керував одним скоро-стрілом і вибрал для нього таке становище, що не допустив запасних офіцерських відділів до першої лінії. Ця обставина сильно причинилася до близькочої стрілецької перемоги. Захи ворогів позелся змусити цей скоро-стріл до мовчання, доля битви була вже вирішена. Коло скоро-стріла, що так успішно причинився до перемоги, лежали стрілецькі, що обслуговували його, разом з командинцем.

Так згинув смертю героя заслуженій сотник стрілець — Федір Чернік.

Загальна збірка новацтва і юнацтва в Пластовому Таборі в Лорейні (серпень 1954)

ЗАЧАДІЛИ ГОРАМИ...

(Спогад з однієї мандрівки з Ко мандантом І. Чмоловою)

Пл. сен. А. Чмолі на пригадку
молодого, цей спогад присвячує.

Реактивування української приватної гімназії „Рірна Школа“ ім. Г. Франка в Дрогобичі осінню 1931 р. та переїзд туди на посаду учителя географії та руханки відомого провідника пластової молоді проф. Івана Чмоли, стало для нас учнів вищих класів замітною подією. Немов під доторком чародійної палички, в короткому часі, змінилось оте, по-декуди наспішкувате, відношення професорів, тієї старої ц. к. дати, до нас, як ми тоді думали, спортивців... Руханка, що була часто для нас „музикою“ за „системою проф. Мюллера“, чи якісь інших, виданих ще за небіжки Австро-, посібників „10-хвилинних системів“, — стала потрібно, приемністю... Спортивний виряд поповнився приладами власного виробу гімназійної спортивної вирібні під наглядом і проводом Команданта. Появилися ратища, власного виробу, лещата виготовлені за власними зразками, а найважніше, власними руками власників... Гімназійні прогулки, що дотепер обмежувались на час матуральних іспитів до одноденних випадків до скель в селі Урич, на толоку дрогобицького передмістя „Залісся“ та до Нагуєвич, родинного села патрона нашої гімназії — скинчилися безповоротно. Іхні місце займають кількаденні прогулки краєзнавчого характеру, а передусім прогулки з характером гірського, карпатського мандрівництва. Літом піші, а зимою на лещатах. Географічне положення Дрогобича сприяло, як неможна краче цією: У віддалі не повніх 10 км. на південні підгірські розташування горянів переходять у гірські хребти та верхи Східних Бескидів.

Чи міг в таких обставинах Командант не мандрувати? Чи міг Він сам, без молоді мандрувати? — Ні!

Про одну з таких прогулок, під проводом Команданта та Його Дружини р. Аси, хочу розказати.

**

...Ми ще добре не засідили нових місць у лавках 7-ої класи, ще навіть не вспіли якслід познайомитися з новими товаришами, як на таблиці оголошень з'явилася оповідка про прогулку, що в ній могли змінити взяті учніці й учні вищих класів. Був назначений речинець прогулки, а саме один день перед празником

уряцьких скель. Славко і я одержувемо від Команданта дорученняти спішним маршом передом і, заки надіягнути усі, заварти під найбільшою скелею в Уричі, в обох ка занах чай. До нас впрощується ще двох товаришів з нижчої класи: Стефко та Микола. Ми обідаємо зі Славком з природи „довгі“ і наше маршове tempo ніяк не підходить молодшим товаришам. Але вони стараються держати нам крок. По годині доброго маршу знакування туристичних шляхів розходяться в протилежних напрямках. Я ще малім діткам був раз один в Уричі мені віддається, що нам треба ити вправо. Славко думає навпаки. Суперечку ладнає припагінний дроворуб — Бойко, какужи:

— Паничі. До Урича зайдайте ту ді... — і вказує ліворуч.

Що й нині не можу забути тріом фального погляду Славка, мовляв, недотепа з тебе: Був уже раз в Уричі, а дороги не тимши... Дві години маршу, а може трішки менше. Після одержаних інструкцій від Команданта, ми вже повинні бути на місці... А скель на сліду... Зате, там, ген — ген внизу вириває вежа нафтового шибу... Наftовий шиб в Уричі?... Не чу такого... На щастя, так на дів стій від стежки, вже немолода господиня копає картоплю.

— Слава Ісусу! — здоровляємо і питати: — А куди до Урича...

— А тости зле паничі йдете. Тут не Урич, а „Ворове“... — Урич — і вказує рукою на далекі безлісі схил гори, — за отим верхом...

— А куди найближча дорога? — пробую питати.

Пластове „Надобраніч“ в Пластовому Таборі — Лорейн в серпні 1954

— А так направці, як казалам — і вказує у тому самому напрямі рукою...

Десь поділася безповоротно Славкова впевністю...

І... — пробує щось говорити й по-за тим одним звуком, не може добути з себе ні одного більше слова...

Коротка нарада. Мусимо, що сили в ногах „дуги“ навправці, на вказаний селянкою схил гори. Зриваємося. По півгодині Стефко відстає „головій“... В нього немає вже більше сил... По хвилині відстає ще й Микола... Тільки ми оба з казанами прориваємося щосили вперед... Чез через гущаки, зруби, дебри... Це ніщо, що панахаються панчхи і штаны, що рани печуть на ногах... Там, на нас жде Командант Чмола! Що скаже? Яке ми знайдемо виправдання?...

Останній схил перед нами. Ми вже не йдемо, але біжимо під гору... Перед нами скеля... Збігаємо задихані, облиті потом і, чуємо свисток. Долітає, так добре нам знаний голос Команданта:

— До дороги готовесь! — А че-рез хвилину: — Пішли!...

На хвилину задержуємося, може вагаємося, не знаємо чи дали робити. Свідомі, що кожна хвилина погіршує нашу ситуацію, біжимо... Вітають нас радісні оклики товаришів і товариців...

Звітуюмо Командантові про нашу блукливу, про те, що двох загубили... Командант хвилину нічого не говорить, тільки пільно вдивляється нам в очі... Без ніякої заваги назустріч стануті при кінці групи й маршувати. Находу, витягаємо один одному з наплечників іжу й ідемо

невеселі, повні свідомості нашого промаху, вини перед усіма...

Зближаємося до села Крушельниця. До мосту далеко й тому переходимо вбірд річки Стрий. Зближаємося до підходу на гору Парашку, ціль нашої нинішньої мандрівки.

Підходимо маловживаною турystами доріжкою в сторону Широкого Верха. Доріжка, осягнувші хребет, переходить в стежку, що краєм полонини веде до мисливського дімка під шпилем.

Нас кличе Командант. Одержуємо доручення: Негайно йти вгору, розшукати мисливський дімок, заготовити дерево на вогонь та принести в обох казанах води... Так е! і відходимо. Маємо по два наплечники на плечах. Добри мамці наших товаришок солідно забезпечили своїх донечок перед голodom... Смеркає, як стаємо побіз мисливського домуки. Дрова готові. Скидаємо наплечники і, як навіженні премось відл дебри, де повинна бути вода... Децио важче було йти вгору з повними казанами і в темніні. Вернувшись, розплююмо вогонь і ждемо. Недовго. Надходить перша група й приносить наказ Команданта зійти негайно вниз і помогти при виході найслабшим...

Ми сьогодні вже раз промахнулися... Нам треба направити опінію в Команданта, тому бігом... Переїграємо повз групу Команданта і задержуємося тільки на оклики останніх „мародерів“... За хвилину вже маємо наплечники на плечах. Підганиємо, може не надто лагідними словами подруг... Чи винні вони в тому, що іхні ніжки надто тендітні для движення таких важких наплечників?... Мамця казала брати і те і

Дараби на Черемоши

фото: М. Сеньковський

те і, як я немала брати? Мусіла!... Виправдується Славця. — Інакше не пустила б була на прогулку... Не пам'ятаю, чи в нас тоді було якесь співчуття до Тебе, Славцю. Може і ми були надто втомлені, може тоді ми не могли зовсім співчувати...

Вже здалека помітно багаття. Дружина Пана Команданта, Пані Ася, як ми тоді називали, Пані Професора, піклується нашою вечерею... Каща та чай. Я тоді, здається, побив усі рекорди пиття плинів. Ти, Славку, досить довго мені дотримував товариства. Пам'ятаю, що я тік і заснував з думкою: Пити!...

По півночі стійка. Годину. Десь поховалися зірки, що так блімали звечора. Шпиль гори закутали мряки і хмари. Починає росити дощік... Як передає стійку Славкові, розпадається вже надобре...

(Закінчення буде)

Вид зимою з гуцульського села Жаб'є на Чорногору

Фото: М. Сеньковський

43-Я РІЧНИЦЯ

АМЕРИКАНСЬКИХ СКАВТОК

Дня 6 березня ц.р. почалося святкування сорок-третьої річниці існування організації американських скавток, що нараховує сьогодні понад 2,000,000 членів. Окрім привітання для гірськавтої національної з цього приводу Президент ЗДА Дзвіт Айзенгавер. В Злученнях Держави Америки існує понад 13000 відділів гірськавтої крім того 650 відділів в 40 інших країнах світу зокрема в Німеччині і в Японії. Почесною президенткою організації американських гірськавтої є лані Айзенгавер, дружина Президента ЗДА.

В КОПАЛЬНЯХ УРАНУ

Юреніюм Сіті, 19. листопада 1954

По трох днях чекання, тому, що погода, я з Степаном завантажуємося до літака в Принс Алберт і летимо на північ в Саскачеван. В літаку крім нас ще двох пасажирів і гора пакунків, між якими впадає особливо в очі ...мішок цибулі. Чим далі від цивілізації, тим більше озер, які вже позамерзали. Осень немає. Навколо тільки смерековий ліс та озера.

За дві і пів години приземлюємося в Біверлодж. Тут уже зима. Хтось кличе нас до таксівки і запитує, до якої копальні нас вести. Відповідаємо, що хочемо до Юреніюм Сіті, а не до копальні.

В Юреніюм Сіті знаходимо чоловіка (кличуть його Бад), що має нас завезти до табору, де вже двох наших „Чорноморців“ ю один інший міряють уранові клейми (мінеральні клейми — це чотирокутні блоки, що їх пообпальовували собі на власністі поодинокі проспектори; один клейм — це приблизно 1500-стоповий квадрат). Пойдемо завтра, якщо не буде вітру, озером Атабаска, що замерзає аж десь коло нового року.

На нічліг приміщуємося в канцелярії Галч Майнс. До диспозиції маємо два ліжка ю одного коца. На столі стоїть „гайгерквінтер“ (інстру-

мент для шукання радіоактивних мінералів) і повно порожніх пляшок. Під ліжками скриньки з різномірним камінням. На стінах магнітні окілці. Можемо користуватися електричним світлом і якось літеною водою в крані. Не знайти звідкіля кімнату сповнено якесь тепле повітря. Кладемося спати в одягу, тільки розгушили.

20. листопада 1954

Ранком болить мені голова. Степан каже, що причиною болю — радіоактивне каміння під моїм ліжком. На двері вітер — значить сьогодні не пойдемо. Оглядаємо „місто“. Люди живуть, в чому попала, навіть у шатрах. Навколо ліс. Дорожні знаки поприбивані на смереках. Вулицями бігають пси і малі Індіані (один малоощо не забив мене з ніг). Кожен громадянин в Юреніюм Сіті бавиться в геолога і носить каміння в кишенях. Поза містом крім лісу, озер і скель нема нічого. М'якого ґрунту ні на лік. Телеграфічних стовпів тут не вкопують. Будують тільки загороду з кругляків (таку, як основа для шатра), ставлять в середину стовпій обкідують камінням.

22. листопада 1954

Бад завіз нас до Порт Бушед (шість миль від Юреніюм Сіті). В

затоці — сковані льодом — стоять кораблики, що вілтку курсують між Ватервейс, на ріці Атабаска, і Порт Бушед. Повітря і вода — це одиночний зв'язок півночі із світом.

Беремо по два мішки на плечі і прямуємо затокою до човна. Півмілі перед човном трищіт лід. Вилазимо на скалистий берег. Сніг залипається, мішки тягнуть вниз, аж ноги гнуться, коротко кажучи, сумно, як герой Джека Лондана.

Бад і Кліф, його робітник, не можуть пустити в рух мотор. Під стіною скелі над самим берегом є дві кабіни. Це наша ціль. Пристаємо. Хвілі б'ють об скелю. Рядять нам добре вважати, бо коло самого берега глибина 90 стіп. Вода прозора, як і всходи в північних озерах.

Кабіни збудовані з грубого карбону й обтягнені шатровими плахтами. Розміщуюмося в них. Увечорі приходять наші друзі і ми маємо гарну дозвіллю.

27. листопада 1954.

Міряємо віддалі до озера. Скрізь тільки скелі і скелі. Інколи не можна ні злітіти і ні вилітіти, а місцями без труду можна злетіти в озеро. На мікі крик „Я не маю як літіти вгору, стіна!“ дістаю пораду літіти вниз.

На обід варимо з снігу в бляшанці (невідомо з чого, бо почорніла).

2. грудня 1954

Маємо переїжджати на іншу роботу. Мене і Бурка („Чорноморці“) забрали човном. Озеро вже замерзає. Лід як шкіло, ріжче човна. Залишаємо манатки коло човна і їдемо до Юреніюм Сіті.

3. грудня 1954 (Юреніюм Сіті)

Я з Кліфом їдемо по залишенні коло човна клунки. Їдемо санками на зміну, бо двох існ не можуть тягнути. Один з нас завжди мусить підбігати. Я раджу замість пса-проводника пустити кота наперід, щоб ціла справа ішла жвавіше. У відповідь Кліф так поглянув на мене, що я засміявся, хоч мені цілком було не до сміху.

По експедиції прив'язуємо псові до дерев, де вони і влітку і зими дноють і почують. Кліф кидав пасам по замерзлій рибі і ми збиравося іти до міста. Тут пси крім риби нічого не їдуть і Кліф каже, що треба буде незабаром ловити рибу під льодом. Бурко сьогодні їздив на місце нашого нового табору.

5. грудня 1954 — Піччвейн Майнс

Трактором з причіпкою їдемо на нове місце праці. Дорога вузька і крута. Немає вітру. Холодно. Сме-

Пошта і харчі прибули до табору шукачів урану

(На фото: Індіанін — погоніч пісів, автор репортажу Павло Лукомський і Богдан Петrusik — Бурко)

ПОБРАТИМСТВО „ОС“ І „БДЖІЛОН“

реки, присипані снігом, стоять наче в казці. Подорожі заходимо до одного копальнинного табору і кажемо дати собі кави. Тут уже такий звичай: ходити на каву, до кого попаде. Ніхто не відмовляє, бо на другий день він сам може знайтися в такій ситуації. Те, що ми одержуємо, тяжко визначити. Мені смакувала наче чай, але Бурко дякуючи, хвалив добру каву.

Прибули на місце. Ставимо шатро (трохи холодно, але на це нема ради!). Натягаємо шатро на кістяк з жердю (дуже практичний і ні в півночі прийнятний спосіб будування шатера). Кладемо піч. Бляшані обручи, що їх закладається, щоб шатро не загоріло від рури, чомусь не мають жадних дір на рури. Може ми щось не те купили? Вночі стаки декілька разів розпалиювати вогонь, щоб не замерзнути.

Хлопці, які залишилися в Галч, човном уже не можуть вийти. Будуть пробувати іти пішки.

8. грудня 1954

Збудували причі. Крім мене і Бурка залишається з нами тільки Генко Крушин (теж „чорноморець“), інші йдуть до Едмонтону. Наше шатро обкідиуємо смерековим гілям.

9. грудня 1954

Починаємо роботу. Трудно ходити, бо багато погорілого лісу і каміння. Недалеко нашого табору свердлять скалу і беруть прібіки пічбленду (уранової руди). Їдучи з роботи, ми завели „Розпрагайте, хлонці, коні!“, як лід на озері тріс...

12. грудня 1954

Сьогодні неділя. Встаємо по ході сонця. Воно сходить щойно коло дев'ятої години і заходить коло третьої по полудні. На обід мали курку. Бурко писав вірша, я козацько думу про наше життя на півночі і Геньо писав ще щось інше. Після вечері віштували ми авторський вечір.

2. січня 1955

Вночі було 45 ступнів нижче зера. В шатрі не залишилося нічого незамерзлого. Рано пробували працювати. Генкові побілів піс: відтер його снігом. Бурко вже цілій тиждень ходить із заплященим відмороженим носом. Я покиши носа не відморозив. Мабуть тому, що більше як місяць не вмивався.

5. січня 1955

Лечу до Едмонтону. Друзі залишаються ще на кілька тижнів. Мое місце займає інший робітник. З собою на літаку везу таку колекцію каміння, що мусів доплачувати окрему надплату за бараж.

Пл. розв. Павло Лукомський

На дворі завірюха, сніг, як рідко коли в Нью Йорку. Тим приємніше сидіти в хаті, та ще з товаришками. Ми сиділи цілім Гуртом і робili різний речі на зимовий ярмарок.

Дівчата, я підозріваю, що „Бджілки“ схочуть цього року заробити більше на ярмарку, ніж ми. Я бачила як вони на перерви в школі бігають по крамницях і купують різні кораллики — таємничо сказала „Пампуха“.

А ми також бігаємо по крамницях. То нічого, напевно матимемо країцький столик — байдуже відповіла Оля. Але слова „Пампухи“ вплинули

Наука їсти на лішетах

(Лещетарський табір на Вайт-Фейсі)

Фото: Чорний Джек

на всіх, і ми пильніше взялись до роботи. Бо „Бджілка“ це був гурток юнаків в нашому ж віці. Та створився цей гурток тільки два роки тому, всі ж „Осі“ були в Пласті ще з новацтва. Тому й дивились ми на них трошки з гори і не дозволяли їм відомому нам дірвянити.

Сьогодні ми не тільки приготувались до ярмарку — ми зійшлися, що б ще остаточно обговорити зимову прогулку, яку ми заплянували на завтра. Останні прогулки в Нью Йорку відбуваються в листопаді, ми ж рішили не переривати їх і взимку. Хотіли побачити ліс у снігу, пізнати сліди звірів та птахів, вправляти піонірку та інше.

— Otto, здивуються всі, я почують, що „Осі“ мали прогулку, — ще на кінець сходин повторила „Пампуха“, що завжди найбільше говорить.

Прийшов визначений день. Сніг падає сильний, мороз тисне, а вітер помогає. Та ми всі тепло зодягнені — чобітки, светри, куртки — ще

ї теплі рукавиці. А на головах сині пластові хустини. Це останнє — це проект „Пампухи“, яка дуже хотіла, що б ми хоч раз практично вживили пластовою хустину.

Довго їдемо підземкою. Та ось виїжджаємо вже поза місто і бачимо, що сніг перестав падати. Висидіємо з вагонів. Крім нас більше нікого на станції нема — всі поховались в хатах. Проходимо повз віконце каси. Та ось касир задержує нас і питає, чи ми є українські скавти. Можете догадатись, що моментально біля нього з'явилася „Пампуха“ і вже готова була інформувати його про Пласт. Та він дав тільки нам на карточці щось написане і казав туди подзвонити. Дивимось — на панері телефон пластової домівки. Дзвонить Оля, хоч „Пампуха“ буде в будді перша: Скоб! тут пластова домівка.

— Тут Гурток „Оса“

— А тут Гурток „Бджілка“ відповідають і хвилина мовчанки. — Ми дівдовались про вашу прогулку і вибираємося за вами. Тому добре маскуйтесь, поставте стійку на віддалі 30 кроків від прапорця, а мы спробуємо знайти вас та викрасти пропрець.

— Згода?

— Згода — відповіла заскочена Оля. Під час цієї розмови ми спокійно стояли і не знали в чому справа. Вислухавши Олю, ми не знали, що й казати. Та гурткова Ворона привела нас до рівногави:

— Нема що, дівчата, не гаймо часу і йдімо в ліс. Не легко буде їм нас відшукати!

Ми виїхали надвір і зійшли з дороги в ліс. Ішли вузькою стежинкою, а Ліда замітала за нами смерековою галуззю сліди. Ішли ми густим смерековим молодняком. Світило сонце і ріпав сніг. Де-неде бігали вівірки. Ірка цілу дорогу охала, мовляв, як чудово на світі.

Ішли ми довго, поки не побачили малої поляни. Отут і віршили розтарбітись. Зі снігу збудували хату, вистелили її чатиням і поскладали наплечники. А тоді всі взялись до будови кухні. При тому вправлялись в рубанні дров, бо незадовго мали здавати іспит вміlosti з піонірки. Збудувавши кухню, вправлялись в заплановані вогни, бо на останнім „Дні Пластуна“ ми втратили через це багато точок. Про „Бджілок“ ніби всі забули. Але це тільки так здавалось. Ось гурткова скликава всіх і каке:

— „Бджілки” вже десь доїжджають. Треба приготуватись до оборони пропорця. Кажіть, де його встремити.

Ірка конечно хотіла на середині поляни. Але всі були проти. Вкінці знайшли недалеко ще одну маленьку полянку і там поставили пропорець. Відміряли по 30 кроків у всіх напрямках і почали приготувати собі сидження з галузок. Коли вже все було готове — Ворона зібрала всіх нас і визначила кухонну варти обід.

Ще трохи і ми були б про обід забули!

Ми засіли на своїй місці. Сиділи ми так довго. Спочатку перешіптувалися, а потім замовклив. Ворона даде знаки, що, якщо вони знайшли стежку, то повинні вже бути близько.

Тріщать під снігом галузки, та й пташки щохвилини примушують мене напруживати зір і глядіти в густу смеречину.

Щось трісло... Хитається галузка... Але нічого не видно. Раптом гамір і втік кроків і голосник свисток... (e)

Зриваюсь і біжу в напрямі пропорця: А там вже всі „Оси” обстутили якусь постять в білому пристридалі, з пропорцем „Ос” в руках. Стягнули ми те простираю і пізнані „Королеву” Бджілок. Вона задоволено сміялась до решти „Бджілок”, що мов духи, в простиралих виходили з лісу.

Кухонна (хіба догадуєшь, що „Пампуха”) покликала всіх на обід. Смачно заїдаючи, оповідали нам „Бджілки”, як вони підслухали нашу розмову про прогулку і рішили зробити нам несподіванку. Що б легше маскуватись — привезли білі простириала. А що ми мали сині хустки, легко було нас між деревами помітити й оминути.

— Тут ми нишком глянули всі на „Пампуху”.

— Шо ж „Оси”! Нема де правди діти, таки „Бджілки” були спрітніші ніж ми, то ж крикнемо їм „Слава”!

— Слава! — пролунало лісом і сині поспівався з дерев.

Наши настрий поправився і ми розійшлися по лісі збирати шинки на прикрасу домівки. Тільки гурткові — „Королева” і „Ворона” залишили і щось шептали. Злі язикі кашали, що викичували обід.

Коли почало смеркяти, зібрались всі навколо малої ватри. Співали пісні, Ліда й Оля дали скетч „Пластунка підкрадається”, а потім почала говорити наша Ворона. Говорила багато про пластове братерство, про пластовий дух, вкінці ко-

З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

ВІДКРИТТЯ ПЛАСТОВОГО ДОМУ В МОНТРЕАЛІ

4301 Еспланад — це адреса Пластового Дому в Монтреалі.

Так! По довгих роках перебування у приміщеннях місцевих українських установ монтеральська Пластова Станція купила будинок для виключного користування пластового братства. Дім цей не тільки власний, але й гарний, триповерховий, на залишньїй вулиці напроти гори Монт Роїя та поблизу спортивних площ.

В дніх 5. і 6. лютого ц. р. відбулося відкриття нашого Пластового Дому. В програму урочистостей входило: посвячення дому, привіття для гостей, забава в залі Університету МакГіл, Служби Божої в українських Церквах у наміренні Українського Пласти, виставка пластової преси, юнацьких праць і збірок, посвячення емблем та вистава „Різдво у Гетьмана Івана Mazepu”, Краєва Пластова Старшина, Пластова Слава в Торонто й українські установи та організації Монтерея, як теж окремі особи вітали нашу Станцію з набуттям власного дому на привітні після посвячення.

Для нас юнацтва ці урочистості залишилися гарними спогадами з пластового життя. Ротко запропонувала, що б наші два гуртки встановили побратимство.

Це було для нас щось нове, хоч багато читали ми про це в книжках. І ми, і „Бджілки” захоплено погодились і притищеними голосами повторяли за обома гуртковими таємничу присягу побратимства. На жаль тексту не можу подати, бо це таємниця.

Пл. Юн. Муха

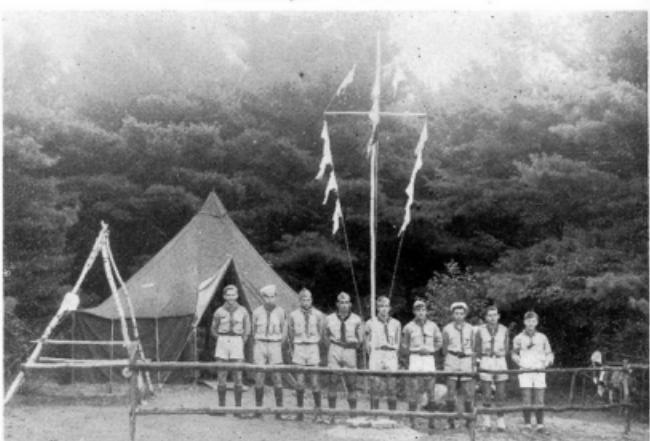
На цьому місці хочемо висловити нашу вдячність батькам нашим, сеніорам та добродіям Пласти, які уможливили здійснити наші мрії. Новазькі гри й пісні, юнацькі змаги і гутірки будуть відбуватися в цій домівці, вийдути на користь для всього громадянства, і для нашої української справи. Пластовий Дім буде осередком співжиття та важливим чинником в українському пластовому вихованні.

Юначка Христя з гурту „Віврік”

П'ЯТИЛІТНЯ ЗАСЛУННАВАННЯ 6-ГО КУРЕНЯ ЮНАЧОК ІМ. МАРКА ВОВЧКА В ШІНКАГО

Неодну цікаву річ бачила зая церкви св. о. Миколая в Шінкаго, але такої метушні, яка була 25. листопада на сам „день подяки” — ніколи не бачила. І справді будо чого дивуватися. Стара, чорна зала по кількох годинах пройшла заняття юначками, немов проясніла. На сцені з'явивися заїзджі, забігніла пл. ліліяка, а портре Патронки — Марка Вовчка гордо вояжув на зали, на рівно установлені лавки і на столи, на яких можна буде побачити книги, праці, газетки та інші експонати виставки поєднані з гуртків. Це було перший раз, що наш курінь зробив зовсім самостійно (крім вечірок і забав) свято — концерт і виставку пл. робіт, запрошуучи цією станицю і ширше громадністю.

Перед тим, про свято повідомлено відповідними оголошеннями та спеціальними радіопередачами. Всіх на зали було дозволено від 4-го год., а програма почалася десь біля 4.30. При вступі гості були мило здівдані газеткою — одноднівкою, виданою з нагоди п'ятирічної гуртком „Журавль” і також дешевими квітками — всього 50 центів.

Юнацька дев'ятка перед своїм шатром в Іст Четгем

Відкрила свято наша зв'язкова ст. пл. Любія Караван. Опісля Курінь відспівав гимн Закарпатських Пластунів і згодом почалася властива програма. Курінна, Любія Йщенська, переповнена короткою історією куреня, згадуючи про тижні початки і тегерішні праці Куреня. Далі слідували співи, декламації, народні танки, сольові виступи окремих пластунів, а на кінці таборів ватра, яка своїм чародійно — безжурним і привітним настроєм (це наші мамці так казали) приміно виплинула на присутніх. Та не все йшло так гладко, як тепер віддається. На сцені за кулисами цілій Курінь зневажався як муравільсько. Хочеть в останній хвилині пригадав собі, що ще нема патрі, юнаки переодягнені за стікових третілі, не зважаючи на грубі коці, а кухонні нервово грізли... моркву. Ще й старомодна занавіса застригала на половині дороги, саме там, коли всі були на сцені. Наш ліричний сопран Надя Заринська без трьох співала вперше перед такою шанованою публікою, а танцюристки гарячково переодягались з пі. однострій у народні стрій і навпаки, переганяючись з занавісою. Ми всі за кулисами перемінялися у клубки нервів і з подегною віддахикули, коли програма врешті вичерпалася.

Мусимо згадати, що з нагоди нашого свята одержали ми декілька привітів; від кошової команди з побажаннями успіху у дальший під час, від Осередка Праці Старших Пластунок, від Куреня Юнаків — з кінцією цвітів включно, а друг станичний у короткій промові зазначив, що ми зробили гарну несподіванку станції. Посвячуючи багато вечорів та субот на проби, видавання одноднівників, прибирання зал, ми усвідомили собі, що багато зусиль потрібно до успішного діла. Бачимо, що тісною співпрацею та доброю організацією можна багато зробити, а все це головно завдячуємо нашій молодій і амбітній Команді Куреня.

пл. розв. Звенислава Витанович

З НОВИХ ВІДАНЬ

ПЛАСТОВИЙ ВІСНИК. Офіційний бюлєтень Краєвого Пластового Проводу в Канаді появляється неперіодично. Ч. 1 (24). Торонто, 25. грудня 1954 р. стор. 28. (Цикл.)

ВОГОНЬ ОРЛІНОУ РАДИ Ч. 10 (10-ий Круг Братчиків і Сестричок). Орган Орліногого Круга при Головних Бузлавих У.П.Н.-ів (-ок). Нью Йорк — Торонто, 1954 Стор. 36. (Цикл.)

ПЛАСТОВИЙ ЛІСТОК для внутрішнього вживання українських пластунів і пластунок у ЗДА. Видає Краївна Пластова Старшина у ЗДА, Нью Йорк — Дітройт, грудень 1954. ч. 7/44. Стор. 63-77. (Цикл.)

ВЕДЕ НАС ДУХ МАЗЕПИ. Газетка 3-ого Куреня УПЮО ім. Гетьмана Івана Мазепи в Нью Йорку. Ч. 5. за ліпень-вересень 1954 р. Стор. 24 (Цикл.)

3 ХРОНІКИ ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ В БОФАЛО

Приїхавши з літніх таборів, пластова молодь у Бофало почала свою цілорічну практику. Відвідували сходини, збирки та прогулки, а крім того підготували до різного роду свят. І так члени пластової станиці в Бофало брали участь в з'їзді старшого пластунства, що відбувся на Новому Соколі в дніх 11. та 12. вересня 1954. Два тижні по тім відбулася остання осіння прогуляка на Новий Сокіл для юнацтва, в якій взяло участь і ширше громадянство. В місяці

звірят, в наступну неділю відбувся в Бофало Марійський Концерт, на якому гурток юначок "Ластівка" в паломницьких строях дав збірну декламацію У. Кравченко "Панагії". Андріївські вечір ульташтували пластунки дні 11. грудня. Під час перекуски ст. пл. О. Бережинська розповіла про Андріївські змагання на Україні. Опісля слідували різного роду воробії та товариські гри. Дні 18. грудня заходом сестричок і братчиків відбувся в під. домівці новацький ногиник, на якій несподівано прибув Св. Миколай разом із Янгом та чортом і роздав новачкам дарунки. За ініціативою пластини вілаштовано на спілку з Пласт-Приятом дні 2. I. 1955 Свят-Вечірно Зустріч для пластового братства, батьків та членів Пласт-Прияту. На святі декламували два новаки та одна юначка і голова Пласт-Прияту п. Ю. Осадца сказав коротку промову до привінників.

По вечері п. Сасик висвітлив фільм з цигарочних таборів на Новому Соколі. Як кожного року так і цього вся пі. молодь ходила з колядою на другий день Різдва і в інавеції Нового Року. На академії 22. січня ст. пластун М. Станінський, Л. Ч. віддекламував пролог з Мойсеєв. Заходом молодіжних організацій Пласт і СУМА відбулася Вечір пам'яті Геройів Крут. Перед святотою відвідували панахиди в церквах обож віроісповідань, в яких члени Пласти взяли зорганізовано участь. На святі виступали один ст. пластун, юначка і новачка, а юнацька разом із двома членами СУМА тричі почесну стійку коза правопорядку на сцені. Самі ж юначка відзначили пам'ять Героїв пі-денною голодівкою, а заощаджені трохи вислали на залишенні в Європі. На прикінці лютого Кіні пластунок вілаштовував дитячу костюмовану забаву.

МУШКЕТЕР

"Цюха" — дружній шарж Гога

жовтні відбувся в Лікаванні концерт в честь Пречистої Діви Марії, що його попередила Вечірня в місцевій Кatedрі. Пластунки пропадали під Кatedрою образи та під час концерту перевірювали квітки. Дні 30. жовтня відбувся в пластовій домініці Апель з нагоди Листопадового Зриня, в якому взяла участь ціла станиця. На Апеля був присутній Начальник Пласти Сірій Лев та сен. А. Фіголь з Німеччини. Після Апеля пластуни і пластунки були присутні на довітій сен. Фіголі для громадянства про Енциклопедію Українознавства. На другий день юначки були впорядненими на Святі Героїв, що його ульташтували місцевій відділ УККА. Дні 21. листопада мала свій гостинний виступ Олена Гердан-Закліська. Юначки взяли на себе обов'язок продажі квітів та роздачі лялечок та впоряднення на залі. На "День Подій" Курінний УПЮО вілаштував дитячу забаву, на яку прибуло надісподівано багато дітей. Рій новаків "Соколят" дав інсценізацію "Ріпкін", а п. З. Сасик висвітлив фільм про життя

Молоде Життя
МІЖНАРОДНО-УКРАЇНСЬКА МОДА

„MOLODE ZYTTIA”, Journal for Ukrainian Youth
Видає „Молоде Життя”, зареєстрована корпорація.

Published by „Molode Zytta”, Inc.
New York, N. Y., USA.

Редактор Колерія.
Загальна Редакція й Адміністрація виховних журналів: Богдан Кравцов
2011 Mc. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна \$0.20. Річна передплата (10 місяців крім вакацій) — \$2.00.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.